

22 stycznia: Rozważania na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan (5)

Rozważanie na 22 stycznia, 5
dzień tygodnia modlitw o
jedność chrześcijan.

Proponowane tematy to:

Kościół jest z natury katolicki i
powszechny; Znakiem
katolickości jest różnorodność
w tym, co podlega opinii; Zapach
apostolski ma nas prowadzić do
stawania się wszystkim dla
wszystkich.

10-01-2023

- Kościół jest z natury katolicki i powszechny;
 - Znakiem katolickości jest różnorodność w tym, co podlega opinii;
 - Zapał apostolski ma nas prowadzić do stawania się wszystkim dla wszystkich.
-

ŚWIĘTY JOSEMARÍA miał szczególne nabożeństwo do odmawiania *Credo* [Wyznania wiary], w którym mógł zakosztować swojej przynależności do Kościoła, a zatem także swojej relacji z Bogiem. Kiedy podczas Mszy św. nadchodził moment tej modlitwy lub kiedy udawał się do Bazyliki św. Piotra, odmawiał ją w szczególnym skupieniu, co przywołuje w

autobiograficznym punkcie, który zapisał w *Drodze*: „*Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam...!* — Rozumiem, dlaczego robisz przerwy, kiedy mówisz, delektując się każdym słowem: “Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski...”[1]. W tym piątym dniu Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan będziemy rozważać katolicki i powszechny charakter Kościoła.

Zmartwychwstały Jezus mając zakończyć swoją wędrówkę na ziemi, gromadzi jedenastu przed Wniebowstąpieniem i mówi do nich: „Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28, 16-20).

Dziesięć dni później otrzymawszy dar Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy, apostołowie wyszli na ulice Jerozolimy, a później na wszystkie drogi ziemi, aby głosić Ewangelię Pana. Tego dnia w mieście Dawida słyszeć było języki „wszystkich narodów pod słońcem” (Dz 2,5).

Kościół jest katolicki, ponieważ został posłany przez naszego Pana do wszystkich ludzi na ziemi; „ostateczne przeznaczenie posłanych jest uniwersalne”[2]. Sobór Watykański II opisuje nakaz Pana w następujących słowach: „Do nowego Ludu Bożego powołani są wszyscy ludzie. Toteż Lud ten, pozostając ciągle jednym i jedynym, winien się rozszerzać na świat cały i przez wszystkie wieki”[3].

W tym sensie św. Josemaría stwierdził, że Katolickość Kościoła nie zależy od geograficznej

rozszerzenia, choćby to nawet było widocznym znakiem i przyczyną wiarygodności. Kościół był Katolicki już w dzień Zesłania Ducha Świętego; rodzi się Katolickim z przebitego serca Jezusowego, jak płomień, który wznieca Duch Święty”[4]. Częścią naszego życia wiary jest dbanie o swoją osobistą katolickość, która wyraża się: w modlitwie za naszych braci i siostry w wierze na wszystkich kontynentach; pragnienie, aby imię Jezusa było znane i kochane w różnych zakątkach ziemi; współodczuwanie trudności, przez które przechodzi Kościół w rozmaitych miejscach, być może daleko od nas. To wszystko należy do naszej relacji z Chrystusem, „ponieważ świętość nie zna granic”[5].

W LATACH NASTĘPUJĄCYCH po
Pięćdziesiątnicy przesłanie Chrystusa
zaczęło rozprzestrzeniać się wśród
narodów basenu Morza
Śródziemnego. W tamtych latach do
Kościoła przyłączają się pierwsi
chrześcijanie ze świata pogańskiego.
Aby zagwarantować jedność,
apostołowie zgromadzeni na Soborze
Jerozolimskim przekazali nam
kryterium wolności: na nawróconych
nie należących do narodu
izraelskiego postanowili nie
nakładać „żadnego ciężaru oprócz
tego, co konieczne” (Dz 15, 28).
Rozumieli, że życie Kościoła musi być
ukierunkowane przede wszystkim na
ukazywanie prostoty Ewangelii i
osobiste spotkanie z Jezusem.

Ze względu na swoją katolickość
Kościół broni i promuje uprawnioną
różnorodność we wszystkim, co Bóg
pozostawił wolnej inicjatywie ludzi.
W Dziele nauczyliśmy się od
początku nie tylko szanować

różnorodność, ale aktywnie ją stymulować. „W konsekwencji wyłącznie boskiego celu Dzieła, jego duch jest duchem wolności, duchem prowadzącym do miłości dla osobistej wolności wszystkich ludzi. I ponieważ to umiłowanie wolności jest szczerym, a nie jedynie zwykłym, teoretycznym hasłem, kochamy konieczną konsekwencję wolności, to znaczy pluralizm. W Opus Dei *pluralizm jest pożądanym i kochanym*, a nie tylko tolerowanym czy w jakiś sposób utrudniany”[6].

Ten pluralizm będzie charakterystyczną cechą orędzia św. Josemaríi, ponieważ pobudza nas do niesienia żaru nauki Chrystusa we wszystkie zakątki ziemi i we wszystkie ludzkie działania. Dlatego prałat Opus Dei stwierdza, że „Ten, kto miłuje wolność, postrzega jako pozytywne i dobre to, co inni myślą i robią w owych obszernych dziedzinach życia”[7]; I podkreśla, że

„doceniać to, że ktoś jest inny lub inaczej myśli jest postawą, która świadczy o wolności wewnętrznej i otwartości spojrzenia”[8]. „Z tej wolności — mówi św. Josemaría — zrodzi się zdrowe poczucie osobistej odpowiedzialności [...] I nie tylko będziecie mogli zrezygnować ze swojej opinii, gdy zdacie sobie sprawę, że nie odpowiadała ona dobrze prawdzie, ale także przyjąć inne kryterium, nie czując się upokorzeni z powodu zmiany opinii”[9].

PRZYCZYNIANIE SIĘ DO
ROZSZERZANIA SIĘ KOŚCIOŁA,
głoszenie wszędzie Dobrej Nowiny
Chrystusa, jest owocem
wielkodusznego daru z siebie.
Wiemy, że później wysiłki te
zamienią się w radość z
przynoszenia szczęścia innym.

Dlatego nie ograniczamy się tylko do dotarcia do nielicznych osób lub tylko do tych, które spełniają szereg naszych warunków: nasza gorliwość apostołska skłania nas do mówienia o Panu wszystkim. „Pomóż mi modlić się o nową Pięćdziesiątnicę — zachęcał nas św. Josemaría — która by jeszcze raz rozpała ziemię”[10].

Św. Paweł jest uważany za apostoła pogan, ponieważ szerzył wiarę wśród bardzo różnych ludzi, nie wykluczając nikogo. On sam tak podsumowuje swoje doświadczenie ewangelizacyjne: „Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam. [...] Dla słabych stałem się jak słaby, by pozyskać słabych. Stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby w ogóle ocalić przynajmniej niektórych” (1 Kor 9, 19. 22). Pośród wielkich prześladowań, które dotknęły życie Kościoła u jego

początków chrześcijanie wykorzystali nieuniknione rozproszenie, aby szerzyć wiarę we wszystkich sąsiednich regionach, świadomi katolickości Ewangelii. Papież Franciszek stwierdza, że dzięki wiatrowi prześladowań „uczniowie poszli dalej z ziarnem słowa i zasiali słowo Boże”[11]. Podobnie jak pierwsi chrześcijanie, św. Josemaría zachęcał nas, abyśmy nie dali się opanować wygodzie i szli razem z ludźmi wokół nas: „Chrześcijanin powinien zawsze okazywać gotowość do życia w zgodzie ze wszystkimi, do dawania wszystkim - poprzez obcowanie z nimi - możliwości zbliżenia się do Jezusa Chrystusa. [...] Chrześcijanin nie może separować się od innych”[12].

Aby szerzyć Kościół we wszystkich środowiskach, ważne jest dogłębne poznanie podstaw naszej wiary. W ten sposób nauczymy się

przekazywać ją w całości, a jednocześnie będziemy mogli przekazać ją każdej osobie, biorąc pod uwagę jej sposób bycia i kulturę. „Kiedy chrześcijanin rozumie, co to jest katolickość, i żyje nią, kiedy dostrzega pilną potrzebę głoszenia Dobrej Nowiny o zbawieniu wszystkim ludziom, wie, że — jak uczy Apostoł — musi stać się wszystkim dla wszystkich, aby zbawić wszystkich”[13]. Zakończmy naszą modlitwę, zwracając się do Najświętszej Maryi Panny, której dziećmi wszyscy jesteśmy, aby pomagała nam głosić Jezusa w miejscach, w których przebywamy. Prośmy Ją, aby nauczyła nas wykorzystywać możliwości, jakie daje praca, relacje społeczne i rodzinne, aby przekazać miłość Boga wielu sercom.

[1] Św. Josemaría, *Droga*, nr 517.

[2] Benedykt XVI, *Jezus z Nazaretu*, Opera Omnia, t. VI/1, Wydawnictwo KUL, Lublin, 2015, s.573.

[3] Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, 13.

[4] Św. Josemaría, *Wierność Kościołowi*, w: *Kochać Kościół*, nr 26.

[5] Tamże, n. 27.

[6] Św. Josemaría, *Rozmowy z prałatem Escriva*, nr 67.

[7] Fernando Ocáriz, *List*, 9 stycznia 2018, nr 13.

[8] Fernando Ocáriz, *List*, 1 listopada 2019, nr 13.

[9] Św. Josemaría, *List* z 9 stycznia 1951, nr 23-25.

[10] Św. Josemaría, *Bruzda*, nr 213.

[11] Papież Franciszek, *Homilia*, 19 stycznia 2018.

[12] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, nr 124.

[13] Św. Josemaría, *Kuźnia*, nr 953.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/tydzien-modlitw-o-jednosc-chrzescijan-5/> (11-03-2026)